

În temeiul Deciziei primului-ministru nr.113/2002 privind numirea președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații,

În temeiul dispozițiilor art.36 alin.(1) și (2) și ale art.38 alin.(1), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr.591/2002, precum și ale art.26 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr.1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații,

PREȘedintele AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

emite prezenta:

DECIZIE

I. Introducere

A. Sesizarea reclamantei

La data de 1 iulie 2004 reclamanta S.C. Aietes Telecom Galați Filiala Tulcea S.R.L. (denumită în continuare *Aietes*), cu sediul în Tulcea, Str. Progresului nr.37, județul Tulcea, a înaintat Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații (denumită în continuare *ANRC*), în temeiul dispozițiilor art.36 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr.591/2002, și ale art.1 alin.(2) din Decizia președintelui *ANRC* nr.1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența *ANRC*, o sesizare împotriva pârâtei S.C. Romtelecom S.A. (denumită în continuare *Romtelecom*), cu sediul în București, Str.Gârlei nr.1B, sector 1, solicitând prin aceasta obligarea pârâtei la negocierea și încheierea unui acord de interconectare în scopul asigurării posibilității utilizatorilor ambelor părți de a comunica între ei și a posibilității utilizatorilor *Romtelecom* de a avea acces la serviciile de platformă inteligentă și la serviciile furnizate prin intermediul indicativului individual de selectare a transportatorului alocat *Aietes*, precum și stabilirea de către *ANRC* a condițiilor tehnice și comerciale ale acestui acord (în ceea ce privește sistemul de semnalizare și tarifele aplicabile). Sesizarea a fost înregistrată la *ANRC* cu nr.15010/01.07.2004.

De asemenea, ca măsură cu caracter provizoriu, *Aietes* a solicitat obligarea pârâtei la redeschiderea celor două circuite E1/R2 ce asigurau legătura dintre rețelele celor două părți sau cel puțin a unuia dintre ele până la soluționarea litigiului pe fond prin decizie a

președintelui *ANRC*, urmând ca în acest interval reclamanta să achite către pârâtă tarifele maxime aplicabile, reglementate de legislația în vigoare.

Pentru soluționarea sesizării sale, reclamanta a ales procedura contencioasă.

B. Desfășurarea procedurii în fața *ANRC*

În temeiul dispozițiilor art.7 alin.(1) din Decizia președintelui *ANRC* nr.1331/2003, președintele *ANRC*, prin Decizia nr.1073/2004, a numit comisia responsabilă cu soluționarea litigiului dintre *Aietes* și *Romtelecom* (denumită în continuare *Comisia*), formată din următoarele persoane:

- domnul Vlad-Mihai Cercel, director al Direcției Juridice, în calitate de președinte;
- domnul Radu-Paul Tudorache, director al Direcției Reglementare Economică a Pieței, în calitate de membru;
- domnul Sebastian Popovici, șef serviciu Mediere și Soluționarea Litigiilor, Direcția Juridică, în calitate de membru;
- domnul Florin-Adrian Dragomir, șef serviciu Calitate, Direcția Reglementare Tehnică a Pieței, în calitate de membru;
- domnul Paul-Alexandru Fischer, șef serviciu Tehnic General, Direcția Reglementare Tehnică a Pieței, în calitate de membru;
- domnul Cosmin-Gabriel Stanciu, expert în cadrul Serviciului Acces și Interconectare, Direcția Reglementare Economică a Pieței, în calitate de membru.

În temeiul dispozițiilor art.18 din Decizia președintelui *ANRC* nr.1331/2003, părțile au fost invitate la data de 16 iulie 2004 la sediul central al *ANRC* din B-dul Libertății nr.14, sector 5, București pentru soluționarea cererii *Aietes* privind luarea de măsuri cu caracter provizoriu împotriva *Romtelecom*. Dezbaterile din cadrul ședinței din data de 16 iulie 2004 au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRC* cu nr.2613/28.07.2004.

În scopul continuării dezbaterilor și pentru a da posibilitatea părților să depună noi înscrisuri în sprijinul susținerilor lor, *Comisia*, în temeiul dispozițiilor art.19 din Decizia președintelui *ANRC* nr.1331/2003, a stabilit o nouă întâlnire pentru data de 30 iulie 2004. Dezbaterile din cadrul ședinței din data de 30 iulie 2004 au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRC* cu nr.18168/05.08.2004.

În cadrul acestei ședințe, *Comisia*, în temeiul dispozițiilor art.163 alin.(2) din Codul de procedură civilă, a pus din oficiu în discuția părților excepția de litispendență cu privire la litigiul aflat spre soluționare în fața *ANRC*. Pentru ca părțile să depună concluzii scrise cu privire la excepție, *Comisia*, în temeiul dispozițiilor art.146 din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru data de 6 august 2004. Ambele părți au depus concluzii scrise.

II. Susținerile părților

A. Susținerile reclamantei

În susținerea cererii sale privind luarea de măsuri cu caracter provizoriu constând în repunerea în funcțiune a minimum unui circuit E1/R2 și aplicarea tarifelor reglementate prin Decizia președintelui *ANRC* nr.147/2002 privind principiile și condițiile ofertei de referință pentru interconectarea cu rețeaua publică de telefonie fixă, modificată și completată prin Decizia președintelui *ANRC* nr.1384/2003, reclamanta a susținut că, din

culpa exclusivă a *Romtelecom*, de la data de 1 ianuarie 2004 (când a încetat precedentă înțelegere comercială) și până în prezent nu s-a putut încheia un contract de interconectare cu pârâta. Ca urmare a lipsei unui contract, precum și din cauza retragerii abuzive de la data de 1 aprilie 2004 a accesului reclamantei către abonații *Romtelecom*, în prezent aceasta nu își mai poate desfășura activitatea. Astfel, *Aietes* este prejudiciată zilnic, fiind în imposibilitate de a asigura accesul utilizatorilor săi la cei ai pârâtei. Din această cauză, reclamanta a pierdut numeroși clienți și întâmpină serioase greutăți în menținerea relațiilor contractuale cu alții, reușind cu greu să-i convingă să nu renunțe la serviciile sale. De asemenea, gama de servicii furnizate de reclamantă și cifra de afaceri a acesteia au suferit o scădere considerabilă ca urmare a suspendării circuitelor de către pârâtă. Astfel, în prezent, *Aietes* reușește să furnizeze doar servicii de acces la Internet și servicii de telefonie constând în apeluri în rețeaua proprie, iar cifra sa de afaceri a scăzut de la 1,2 miliarde lei în martie 2003 la 30-40 milioane lei în aprilie 2004.

Reclamanta a mai arătat că beneficiază de un program de finanțare pentru proiectul "*Infrastructura de comunicații electronice și Internet*" din partea Agenției pentru Dezvoltare Regională Sud-Est, potrivit căruia avea obligația de a dezvolta infrastructură de comunicații în județul Tulcea, precum și de a crea noi locuri de muncă. Ca urmare a suspendării circuitelor de către pârâtă, sunt în mod direct afectate capitalul propriu investit și cel obținut din finanțarea guvernamentală, atingerea criteriilor de performanță stabilite prin acest proiect cât și, în mod indirect, dreptul cetățenilor din județul Tulcea de a beneficia de o alternativă în ceea ce privește serviciile de comunicații electronice.

În final, reclamanta a arătat că retragerea accesului de către pârâtă afectează însăși existența *Aietes*, aceasta aflându-se în imposibilitate de a plăti salariile angajaților și de a-și achita datoriile scadente, suferind prejudicii grave și permanente și fiind amenințată cu falimentul.

În ceea ce privește excepția de litispendență, în cadrul întâlnirii din data de 30 iulie 2004, reclamanta a admis că părțile, obiectul și cauza litigiului din fața *ANRC* sunt aceleași cu cele ale unui litigiu aflat pe rolul instanțelor judecătorești, precum și cu cele ale unei sesizări înaintate Consiliului Concurenței, însă și-a justificat demersurile prin faptul că se află în imposibilitate de a-și desfășura activitatea, urmând ca, în măsura în care este admisă oricare dintre acțiuni, să renunțe la soluționarea celorlalte. De asemenea, a considerat că acțiunea înaintată instanțelor judecătorești nu exclude dreptul său de a se adresa și *ANRC*.

În concluziile scrise depuse, *Aietes* a susținut că excepția de litispendență poate fi invocată în baza dispozițiilor art.163 din Codul de procedură civilă, în timp ce, în cazul de față, procedura contencioasă fiind o procedură specială, reglementată de prevederile Deciziei președintelui *ANRC* nr.1331/2003, iar nu de cele ale Codului de procedură civilă, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de aceste dispoziții legale în ceea ce privește sesizarea mai multor instanțe judecătorești și existența identității de cauză.

În acest sens, reclamanta a susținut că nu sunt sesizate mai multe instanțe judecătorești deoarece cererea de chemare în judecată pe calea ordonanței președințiale a fost adresată unei singure instanțe judecătorești, Tribunalul Galați, în prezent competența fiind declinată în favoarea Tribunalului București, iar *ANRC* și/sau *Comisia* nu sunt instanțe judecătorești. În baza dispozițiilor art.44-46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002, *ANRC* nu are atribuții și competențe de instanță judecătorească, în prezent, în fața sa, conform dispozițiilor art.1 din Decizia președintelui *ANRC* nr.1331/2003,

desfășurându-se procedura prealabilă administrativ-jurisdicțională de soluționare a unui litigiu între doi furnizori de rețele și servicii de comunicații electronice.

În ceea ce privește condiția referitoare la identitatea de cauză, reclamanta a susținut că aceasta nu este îndeplinită întrucât prin cererea de chemare în judecată a solicitat ca *"pe calea ordonanței președințiale, prevăzută și reglementată de art.581 din Codul de Procedură Civilă, să obligați pârâta să procedeze la redeschiderea celor două circuite de comunicație E1/R2, cu titlu temporar, urmând ca până la soluționarea litigiului de fond (...)"*, iar prin sesizarea depusă la ANRC a solicitat, în temeiul dispozițiilor art.26 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003, *"ca, **cu titlu temporar, până la reglementarea aspectelor aflate în divergență, pentru ca societatea noastră să își poată relua neîntârziat activitatea, să obligați pârâta la redeschiderea celor două circuite (sau măcar a unuia dintre acestea) ce asigură singura legătură dintre cele doua rețele, urmând (...)"***. Astfel, reclamanta a afirmat că, deși în aparență ar fi vorba despre același obiect, în drept obiectul celor două acțiuni este diferit. Instanței de judecată i-a fost solicitată luarea unei măsuri în baza dispozițiilor art.581 din Codul de procedură civilă, în timp ce ANRC i se solicită luarea unei măsuri temporare în baza dispozițiilor art.26 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003.

În concluzie, reclamanta consideră că ANRC nu are competența legală de a invoca excepția de litispendență și că aceasta este neîntemeiată, motive pentru care solicită respingerea excepției ca nelegală și neîntemeiată.

B. Susținerile pârâtei

Romtelecom a solicitat respingerea cererii *Aietes*, afirmând că reclamanta nu a făcut dovada unui prejudiciu cert și că nu poate repune în funcțiune cele două circuite E1/R2 oferite *Aietes* în baza contractului privind *"furnizarea serviciului Internet prin care se asigură telefonie vocală destinată publicului"*, fără ca prin aceasta să nu discrimineze furnizorii care au încheiat un contract asemenea celui menționat mai sus sau care au încheiat un contract de interconectare cu *Romtelecom* pe baza Ofertei de referință pentru interconectare a acesteia.

De asemenea, pârâta a arătat că și ea ar suferi prejudicii în cazul în care ar practica în relația cu reclamanta tarifele solicitate de aceasta, respectiv cele reglementate de dispozițiile Deciziei președintelui ANRC nr.147/2002, întrucât aceste tarife se aplică doar în cazul serviciilor de interconectare. Pârâta a susținut că în perioada iunie 2003 - februarie 2004 între cele două părți a existat un contract privind *"furnizarea serviciului Internet prin care se asigură telefonie vocală destinată publicului"* (cele două legături E1/R2 fiind configureate unidirecțional spre rețeaua *Romtelecom*), însă datorită neplății sumelor datorate de către reclamantă la nivelul tarifelor stabilite prin contract, *Romtelecom* a suspendat furnizarea serviciului contractat, înțelegând totuși să ofere reclamantei un serviciu de acces la rețeaua *Romtelecom* în calitate de utilizator final.

Pârâta a mai arătat că este dispusă să repună în funcțiune cele două circuite, însă cu condiția ca *Aietes* să achite 80% din suma datorată și să încheie un nou contract, tarifele de terminare fiind reduse iar clauza privind modificarea unilaterală a tarifelor de către *Romtelecom* fiind eliminată din cuprinsul contractului.

În ceea ce privește excepția de litispendență, *Romtelecom* a solicitat respingerea acesteia, susținând că ANRC este instituția competentă să soluționeze acest litigiu. Pârâta a arătat că și în cadrul cererii de ordonanță președințială înaintate de *Aietes* în fața

Tribunalului Galați a invocat excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești, datorită caracterului special al litigiului. De asemenea, pârâta a afirmat că a atacat cu recurs hotărârea Tribunalului Galați de declinare a competenței în favoarea Tribunalului București și, deși recursul a fost respins, hotărârea de respingere a fost atacată cu contestație în anulare.

De asemenea, în concluziile scrise depuse la dosar, *Romtelecom* a solicitat respingerea excepției de litispendență, susținând competența exclusivă de soluționare a cererii de către ANRC și invocând în acest sens dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.79/2002, ale Ordonanței Guvernului nr.34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr.527/2002 și ale Deciziei președintelui ANRC nr.147/2002.

Pârâta a mai susținut că nu există identitate de obiect între sesizarea *Aietes*, înregistrată la ANRC cu nr.15010/01.07.2004, și cererea ce face obiectul dosarului nr.954/COM/2004, în care Tribunalul Galați a pronunțat Sentința civilă nr.750/2004 de declinare a competenței în favoarea Tribunalului București, întrucât sesizarea are ca obiect atât cererea *Aietes* de a repune în funcțiune temporar circuitele, cât și aspecte invocate de aceasta pe fondul cauzei, inclusiv cu privire la interconectarea rețelei sale cu rețeaua *Romtelecom*. De asemenea, pârâta a afirmat că, față de prevederile art.163 alin.(2) din Codul de procedură civilă, excepția de litispendență poate fi invocată numai în situația în care ar fi sesizate două instanțe de judecată cu soluționarea aceleiași cauze, ceea ce nu este cazul în speța de față, ANRC fiind un organ cu activitate jurisdicțională specializat în domeniul comunicațiilor electronice.

De asemenea, pârâta a cerut și să se rețină că reclamanta a solicitat ca ANRC să soluționeze litigiul, inclusiv cererea privind luarea măsurilor cu caracter temporar, precum și declarația acesteia din cadrul ședinței din data de 30 iulie 2004 în sensul că va renunța la judecarea cererii de ordonanță președințială existentă pe rolul instanțelor de judecată.

III. Opinia Comisiei

A. Competența ANRC

Potrivit dispozițiilor art.44 lit.i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002, una dintre funcțiile ANRC este cea *"de arbitru și organ de decizie în soluționarea litigiilor dintre furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, în scopul asigurării liberei concurențe și al protecției intereselor utilizatorilor pe piețele acestor servicii"*, iar, potrivit dispozițiilor art.36 alin.(1) și (4), *"Art.36. – (1) În situația apariției unui litigiu între furnizorii de rețele sau de servicii de comunicații electronice ori între furnizorii de servicii poștale, în legătură cu obligațiile impuse acestora în temeiul prezentei ordonanțe de urgență sau al legislației speciale, partea interesată va sesiza ANRC în vederea soluționării litigiului. Litigiul se va soluționa printr-o decizie emisă de președintele ANRC, în termen de 4 luni de la data sesizării, în afara situațiilor excepționale, în care un termen mai lung este necesar pentru buna soluționare a cazului.*

[...]

(4) Decizia emisă de președintele ANRC, în condițiile prezentului articol, constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ, în

conformitate cu prevederile art.38 alin.(7)." Din analiza acestor dispoziții legale rezultă că ANRC are și calitatea de organ administrativ-jurisdicțional specializat în soluționarea litigiilor din domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, persoanele interesate adresându-se ANRC pentru soluționarea unor astfel de litigii.

În cauza de față, *Aietes* a solicitat ANRC obligarea *Romtelecom* la negocierea și încheierea unui acord de interconectare, stabilirea condițiilor tehnice și comerciale ale interconectării, precum și, ca măsură cu caracter provizoriu, obligarea pârâtei la redeschiderea celor două circuite ce asigurau legătura dintre rețelele părților sau cel puțin a unuia dintre ele până la soluționarea pe fond a litigiului. În motivarea cererii, reclamanta a invocat, în esență, încălcarea de către pârâtă a obligațiilor de interconectare și de nediscriminare prevăzute de dispozițiile art.12 alin.(1) lit.i) și art.10 din Ordonanța Guvernului nr.34/2002 și ale art.1 alin.(1) din Decizia președintelui ANRC nr.147/2002. Solicitarea de măsuri cu caracter provizoriu s-a întemeiat pe dispozițiile art.26 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003, potrivit căroră *"În situații excepționale, când Comisia consideră că o parte poate suferi grave prejudicii până la soluționarea litigiului, președintele ANRC, prin decizie, poate dispune măsuri cu caracter provizoriu pentru evitarea producerii prejudiciului sau limitarea întinderii acestuia."* Având în vedere că argumentele aduse de reclamantă în sprijinul sesizării sale privesc încălcarea de către pârâtă a unor obligații prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice, rezultă că ANRC este competentă să soluționeze sesizarea *Aietes*.

B. Excepția de litispendență

Potrivit dispozițiilor art.163 alin.(1) și (2) din Codul de procedură civilă, *"Art.163. – (1) Nimeni nu poate fi chemat în judecată pentru aceeași cauză, același obiect și de aceeași parte înaintea mai multor instanțe.*

(2) Această excepție se va putea ridica de părți sau de judecător în orice stare a pricinii în fața instanțelor de fond."

Condițiile de existență a litispendenței, astfel cum rezultă din dispozițiile menționate mai sus și din literatura de specialitate în domeniu, sunt următoarele:

1. existența a două cereri având aceeași cauză, obiect și părți;
2. cererile să se afle pe rolul a două instanțe deopotrivă competente;
3. cele două instanțe să fie instanțe de fond.

Astfel, având în vedere că din documentele aflate la dosarul cauzei rezultă că *Aietes* a introdus la data de 5 mai 2004 o cerere de ordonanță președințială la Tribunalul Galați (ce a făcut obiectul dosarului nr.954/COM/2004), soluționată prin Sentința civilă nr.750 din 19 mai 2004 în sensul declinării competenței în favoarea Tribunalului București, pentru a stabili dacă în cazul de față ne aflăm în prezența litispendenței, *Comisia* urmează să analizeze, pe rând, cele trei condiții menționate mai sus.

1. Identitatea de cauză, obiect și părți

a) Cauza

Comisia respinge susținerile reclamantei potrivit căroră nu există identitate de cauză, întrucât, chiar dacă, din punct de vedere formal, temeiurile juridice ale celor două cereri sunt diferite, art.581 alin.(1) din Codul de procedură civilă pentru cererea de ordonanță

președințială și, respectiv, art.26 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003 pentru cererea introdusă la ANRC, în realitate aceste dispoziții legale conțin reglementări similare.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.26 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003, "*În situații excepționale, când Comisia consideră că o parte poate suferi grave prejudicii până la soluționarea litigiului, președintele ANRC, prin decizie, poate dispune măsuri cu caracter provizoriu pentru evitarea producerii prejudiciului sau limitarea întinderii acestuia*", iar, potrivit prevederilor art.581 alin.(1) din Codul de procedură civilă, "*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*"

Din analiza motivelor invocate în susținerea cererilor înaintate Tribunalului Galați și ANRC, raportate la aceste dispoziții legale, rezultă că în ambele cereri reclamanta invocă producerea unor prejudicii grave ca urmare a suspendării de către Romtelecom a celor două circuite E1/R2 din municipiul Galați. Așadar, întrucât motivarea în fapt a celor două cereri este aceeași, iar motivele de drept invocate de reclamantă sunt identice în cele două dispoziții legale menționate, Comisia consideră îndeplinită această condiție.

b) Obiectul

În fapt, Aietes a introdus atât la Tribunalul Galați cât și la ANRC cereri prin care solicită, ca măsură cu caracter provizoriu, obligarea Romtelecom la punerea în funcțiune a celor două circuite E1/R2. Comisia respinge atât susținerile reclamantei cât și cele ale pârâtei privind faptul că nu există identitate de obiect între cele două cereri. Obiectul cererii de chemare în judecată este pretenția concretă a reclamantei și, indiferent de formularea folosită în cuprinsul cererilor înaintate instanței judecătorești și ANRC, atât din documentele aflate la dosar, cât și din susținerile părților în fața Comisiei, rezultă în mod evident că reclamanta a solicitat autorităților menționate anterior același lucru, și anume impunerea în sarcina pârâtei a obligației de a redeschide cele două circuite E1/R2 ce asigură legătura dintre rețelele celor două părți. Faptul că solicitarea privind luarea de măsuri provizorii adresată ANRC este formulată în cuprinsul aceleiași sesizări prin care se solicită soluționarea pe fond a litigiului, în timp ce în fața Tribunalului Galați reclamanta a introdus două cereri diferite, una pe fond și alta prin care solicită pronunțarea unei ordonanțe președințiale este un argument exclusiv formal, nefiind de natură să ducă la altă concluzie. În realitate, cele două cereri introduse de Aietes în fața ANRC sunt cereri distincte, putând fi formulate în aceleași condiții prin două înscrisuri diferite. Existența a două cereri distincte rezultă și din desfășurarea procedurii în fața ANRC, întâlnirile menționate la pct.I.B la care au fost convocate părțile având ca obiect exclusiv dezbaterile solicitării Aietes privind luarea de măsuri provizorii împotriva Romtelecom. Ca urmare, Comisia consideră îndeplinită și această condiție.

c) Părțile

După cum am menționat mai sus, cele două cereri au aceleași părți, Aietes, în calitate de reclamantă, și Romtelecom, în calitate de pârâtă. De aceea, Comisia consideră îndeplinită și această condiție.

2. Instanțele să fie deopotrivă competente

a) Noțiunea de "instanță"

Comisia respinge atât susținerile reclamantei, cât și cele ale pârâtei, în sensul că excepția de litispendență poate fi invocată numai dacă au fost sesizate două instanțe judecătorești și consideră că această excepție operează și în cazul sesizării simultane a unei instanțe judecătorești și a unui organ administrativ-jurisdicțional.

În primul rând, trebuie menționat că scopul excepției de litispendență este acela de a preîntâmpina pronunțarea unor hotărâri contradictorii, precum și încărcarea inutilă a mai multor instanțe cu aceeași cauză. Acesta este aplicabil, pentru identitate de rațiune, și în situația unui litigiu aflat simultan pe rolul unei instanțe judecătorești și unui organ administrativ-jurisdicțional.

În al doilea rând, așa cum s-a menționat și în doctrina de specialitate, litispendența apare, în majoritatea cazurilor, în situația competenței alternative (de regulă, competența teritorială), atunci când reclamantul are posibilitatea de a alege între mai multe instanțe deopotrivă competente și introduce cereri identice la acestea. Însă, în prezent, având în vedere legislația în vigoare, ne putem afla în situația unei competențe alternative între o instanță judecătorească și un organ administrativ-jurisdicțional. Această situație a apărut după intrarea în vigoare, la data de 28 octombrie 2003, a Legii nr.429/2003 de revizuire a Constituției României, prevederile art.21 alin.(4) din Constituția României, republicată, stabilind că "*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*" Din acest text constituțional rezultă că persoana interesată are posibilitatea de a alege între a parcurge procedura administrativ-jurisdicțională reglementată de lege, urmând ca apoi, în măsura în care pretențiile sale nu au fost satisfăcute, să se adreseze instanțelor judecătorești sau a nu parcurge această procedură, sesizând direct instanțele judecătorești. Ca urmare, dispozițiile art.36 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002, care stabileau obligativitatea parcurgerii procedurii administrativ-jurisdicționale în fața ANRC înaintea sesizării instanțelor judecătorești, au fost modificate implicit, această procedură fiind în prezent facultativă¹. Având în vedere că legiuitorul constituant a înțeles să lase reclamantului alegerea între cele două căi procedurale și, implicit, între două organe de jurisdicție în egală măsură competente, este evident că, în interesul unei bune administrări a justiției, trebuie să existe un remediu procedural pentru a preîntâmpina sesizarea simultană a unei instanțe judecătorești și a unui organ administrativ-jurisdicțional.

În al treilea rând, conform dispozițiilor art.22 alin.(4) din Codul procedură civilă, "*Există conflict de competență, în sensul art.20, și în cazul în care el se ivește între instanțe judecătorești și alte organe cu activitate jurisdicțională. În acest caz, conflictul de competență se rezolvă de instanța judecătorească ierarhic superioară instanței în conflict, dispozițiile art.21 fiind aplicabile*", iar, potrivit dispozițiilor art.20 pct.1, "*Există conflict de competență:*

1. *când două sau mai multe instanțe se declară deopotrivă competente să judece aceeași pricină.*" Din punct de vedere practic, așa cum s-a afirmat și în doctrina de

¹ Prevederile art.21 alin.(4) din Constituție au fost preluate și în art.30 din Decizia președintelui ANRC nr.1331/2003, potrivit căreia "*Procedura de mediere și procedura contencioasă, stabilite prin prezenta decizie, sunt facultative și gratuite.*"

specialitate, conflictul pozitiv de competență apare ca urmare a sesizării simultane a două instanțe și a respingerii excepției de litispendență invocate în fața ultimei sesizate. În acel moment, conflictul pozitiv de competență devine actual, fiind necesară pronunțarea regulatorului de competență de către instanța ierarhic superioară instanțelor în conflict. Or, dacă dispozițiile art.22 alin.(4) din Codul de procedură civilă admit existența conflictului pozitiv de competență între o instanță judecătorească și alt organ jurisdicțional, pe cale de consecință este admisă posibilitatea invocării excepției de litispendență în fața unui organ administrativ-jurisdicțional sesizat cu soluționarea unui litigiu. Altfel, dispozițiile art.22 alin.(4) din Codul de procedură civilă ar fi inaplicabile în această situație, ceea ce nu poate fi admis întrucât este de principiu că normele juridice se interpretează în sensul aplicării, iar nu al neaplicării lor.

În al patrulea rând, menționăm că, în acord cu ceea ce s-a afirmat în doctrina de specialitate, dispozițiile Codului de procedură civilă reprezintă dreptul comun în ceea ce privește soluționarea litigiilor, altele decât cele penale, fiind aplicabile, în lipsa unor dispoziții exprese contrare și în măsura compatibilității, și în cazul soluționării unor litigii de către alte organe de jurisdicție decât instanțele judecătorești¹, deci inclusiv în ceea ce privește procedura de soluționare a litigiilor de competența ANRC. De asemenea, aceasta rezultă indirect și din terminologia Codului de procedură civilă, legiuitorul folosind noțiunea de "*instanță judecătorească*" (de exemplu, titlul Cărții I – "*Competența instanțelor judecătorești*") atunci când a dorit să se refere exclusiv la aceasta, iar în alte cazuri (inclusiv la art.163) utilizându-se termenul generic de "*instanță*"³.

Pentru toate aceste motive, *Comisia* consideră că excepția de litispendență poate fi invocată și în fața unui organ administrativ-jurisdicțional, iar nu numai în fața unei instanțe judecătorești.

b) Competența Tribunalului București

Având în vedere că ANRC este competentă să soluționeze sesizarea *Aietes*, așa cum s-a arătat la pct.III.A, *Comisia* urmează să verifice competența Tribunalului București de a soluționa cererea de ordonanță președințială a reclamantei.

Astfel, potrivit prevederilor art.2 pct.1 lit.a) din Codul de procedură civilă, "*Tribunalele judecă:*

1. în primă instanță:

a) procesele și cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 1 miliard lei, precum și procesele și cererile în această materie al căror obiect este neevaluabil în bani", iar, potrivit prevederilor art.7 alin.(1) din Codul de procedură civilă, "Cererea împotriva unei persoane juridice de drept privat se face la instanța sediului ei principal."

Având în vedere că obiectul cererii *Aietes* (impunerea în sarcina *Romtelecom* a unei obligații de a face, și anume a obligației de a redeschide cele două circuite E1/R2) nu este evaluabil în bani, precum și că sediul pârâtei este situat în București, *Comisia* consideră că

¹ A se vedea în acest sens Valentin I. Prisăcaru, *Contenciosul administrativ român*, Ediția a II-a, Editura All Beck, București, 1998, pag.147.

³ A se vedea în acest sens Gabriel Boroi, *Codul de procedură civilă comentat și adnotat*, vol.1, Editura All Beck, București, 2001, pag.132.

Tribunalul București este competent atât material, cât și teritorial, să soluționeze cererea de ordonanță președințială introdusă de reclamantă.

Deși reclamanta a introdus cererea de ordonanță președințială la Tribunalul Galați în temeiul dispozițiilor art.7 alin.(2) din Codul de procedură civilă, care stabilesc competența alternativă a instanței locului unde o persoană juridică *"are reprezentanță pentru obligațiile ce urmează a fi executate în acel loc sau care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentant sau din fapte săvârșite de acesta"*, totuși, așa cum a reținut și Tribunalul Galați în hotărârea de declinare a competenței, Direcția de Telecomunicații Galați, sucursală a *Romtelecom*, nu acționa decât ca urmare a dispozițiilor transmise de la sediul central al pârâtei, neavând deci o identitate distinctă în relațiile cu reclamanta. Ca urmare, nu ne găsim în prezența unei competențe teritoriale alternative, cererea de ordonanță președințială fiind de competența Tribunalului București.

Astfel, *Comisia* apreciază că și această condiție este îndeplinită.

3. Instanțele să fie instanțe de fond

Această condiție are rolul de a delimita litispendența de autoritatea de lucru judecat, întrucât, în situația în care o cauză se află în fața unei instanțe de fond, iar cealaltă înaintea instanței de recurs, nu se poate invoca excepția de litispendență, ci se va invoca în fața instanței de fond excepția autorității de lucru judecat a hotărârii definitive ce a fost atacată cu recurs. Or, în situația de față, nici litigiul din fața *ANRC* și nici cel de pe rolul Tribunalului București nu sunt soluționate în recurs de aceste autorități.

Astfel, în ceea ce privește *ANRC*, decizia emisă de președintele *ANRC* prin care se soluționează un litigiu de competența acestei instituții constituie, conform dispozițiilor art.36 alin.(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002, act administrativ-jurisdicțional, susceptibil a fi atacat în contencios administrativ. În acest sens, dispozițiile art.38 alin.(7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.79/2002 stabilesc că *"Deciziile, inclusiv cele adoptate în conformitate cu prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța privind accesul, pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la publicare sau de la comunicare, după caz, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art.5 din Legea contenciosului administrativ nr.29/1990, cu modificările ulterioare."*

În ceea ce privește Tribunalul București, având în vedere că, prin Sentința civilă nr.750 din 19 mai 2004, pronunțată în dosarul nr.954/COM/2004, Tribunalul Galați și-a declinat competența de soluționare în favoarea Tribunalului București, rezultă că această ultimă instanță urmează să soluționeze cererea *Aietes* ca instanță de fond.

Pentru aceste considerente, *Comisia* apreciază îndeplinită și această condiție.

Instanța în fața căreia se invocă excepția de litispendență

Potrivit dispozițiilor art.163 alin.(3) din Codul de procedură civilă, *"Dacă excepția este primită, dosarul se trimite instanței care a fost mai întâi investită, iar în cazul când pricinile se află în judecata unor instanțe de grade deosebite, la instanța cu grad mai înalt."*

Aceste dispoziții reglementează două ipoteze, și anume atunci când instanțele care soluționează cele două litigii sunt de același grad, caz în care excepția de litispendență se invocă înaintea instanței investită ulterior, iar dosarul se transmite instanței mai întâi investită, și atunci când instanțele sunt de grade diferite, caz în care excepția de

litispendență se invocă înaintea instanței de grad inferior, iar dosarul se transmite instanței superioare.

Comisia consideră că în cauza de față ne aflăm în prezența celei de-a doua ipoteze reglementate de dispozițiile art.163 alin.(3) din Codul de procedură civilă. Deși aceste dispoziții nu fac referire expresă la situația în care litispendența vizează un litigiu aflat în același timp pe rolul unei instanțe judecătorești și al unui organ administrativ-jurisdicțional, totuși, din punct de vedere al gradelor de jurisdicție, Tribunalul București are o poziție superioară *ANRC*. Aceasta întrucât, potrivit dispozițiilor art.582 alin.(1) din Codul de procedură civilă, ordonanța președințială poate fi atacată doar cu recurs, nu și cu apel, în timp ce decizia președintelui *ANRC* poate fi atacată în contencios administrativ la Curtea de Apel București, iar decizia acestei instanțe poate fi atacată în continuare cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art.4 pct.1 din Codul de procedură civilă.

Din aceste motive și având în vedere că Tribunalul Galați, prin Sentința civilă nr.750 din 19 mai 2004, devenită irevocabilă prin Decizia Curții de Apel Galați nr.385 din 14 iulie 2004, și-a declinat competența de soluționare a cererii de ordonanță președințială în favoarea Tribunalului București, dosarul litigiului aflat în fața *ANRC* urmează a fi transmis acestei din urmă instanțe.

**FAȚĂ DE CONSIDERENTELE PREZENTATE MAI SUS, PREȘEDINTELE
AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII DECIDE:**

Admite excepția de litispendență invocată de Comisia responsabilă cu soluționarea litigiului dintre reclamanta S.C. Aietes Telecom Galați Filiala Tulcea S.R.L. și pârâta S.C. Romtelecom S.A. în ceea ce privește solicitarea de măsuri cu caracter provizoriu și transmite dosarul spre soluționare Tribunalului București.

Prezenta decizie este obligatorie, se comunică părților și se publică pe pagina de Internet a Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații.

Prezenta decizie constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ, la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art.5 din Legea contenciosului administrativ nr.29/1990, cu modificările ulterioare.

**PREȘEDINTE,
ION SMEEIANU**

București, 6 august 2004
Nr.1120/EI